

สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราช

สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราช

งูสายม่านเกล็ดใต้ตาใหญ่

Dendrelaphis subocularis (Boulenger, 1888)

Burmese bronzeback

งูสายม่านเกล็ดใต้ตาใหญ่ – *Dendrelaphis subocularis* (Boulenger, 1888)

ลักษณะ ภูเขาขนาดตัวเล็ก (จากปลายปากถึงรูก้น 486 มิลลิเมตร และหางยาว 186 มิลลิเมตร) หัวยาวและส่วนของหัวกว้างกว่าลำคอ ตาใหญ่ ลำตัวเรียวยาวและแบนข้างเล็กน้อย หางยาวและส่วนปลายของหางเรียว ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุม เกล็ดบนหัวเป็นแผ่นกว้าง เกล็ดบนหลังและทางด้านบนของหางรูปร่างยาวและเรียงตัวเฉียงลงทางด้านล่าง เกล็ดบนหลังในแนวกลางตัว (vertebral scale) รูปร่างค่อนข้างเป็นสี่เหลี่ยมและกว้างกว่าเกล็ดด้านข้างเล็กน้อย เกล็ดด้านท้องขยายกว้าง ขอบด้านบนของแผ่นเกล็ดมีสันและมีรอยหยัก เกล็ดใต้หางเป็นแถวคู่และขอบด้านบนมีสันกับมีรอยหยักเหมือนเกล็ดท้อง เกล็ดรอบลำตัวในตำแหน่งกึ่งกลางตัวจำนวน 15 เกล็ด เกล็ดท้องจำนวน 165 เกล็ด และเกล็ดใต้หางจำนวน 101 เกล็ด

ลำตัวมีด้านบนของหัวและส่วนต้นของสีน้ำตาลอมเขียวแล้วเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลทางส่วนท้ายของลำตัว ด้านข้างของหัวและมีแถบสีดำจากด้านท้ายของตาพาดยาวไปที่ด้านข้างของลำคอ ด้านบนของลำตัวสีน้ำตาล แต่เมื่องูพองตัวจะมองเห็นเกล็ดสีฟ้าที่มีขอบท้ายสีดำและมีลักษณะการเรียงตัวที่มีขีดสีฟ้าเรียงขนานกันบนพื้นดำเป็นแถวพาดขวางในแนวเฉียงเป็นระยะ ซึ่งมองเห็นได้ชัดเจนทางส่วนต้นของลำตัวแล้วจางหายไป ซึ่งเป็นเพราะงูมักจะพองเฉพาะส่วนหน้าของลำตัว แต่ถ้างูพองส่วนหน้าของลำตัวมาก โดยเฉพาะช่วงเวลาที่กลืนเหยื่อ จะมองเห็นเป็นพื้นสีฟ้ากว้างที่มีขีดสีดำ ด้านล่างของลำตัวหรือเกล็ดแถวล่างสุดที่ติดกับเกล็ดท้องสีน้ำตาลจางหรือเป็นสีเข้มกว่าสีเกล็ดด้านท้องเล็กน้อย แต่งูบางตัวเป็นสีเดียวกับเกล็ดด้านท้องโดยมีขอบล่างของแผ่นเกล็ดเป็นสีเข้ม ขอบปากและใต้คางสีครีม ด้านท้องและใต้หางสีขาว

การแพร่กระจาย อินเดีย บังกลาเทศ เมียนมาร์ ลาว เวียดนาม ในประเทศไทยพบทางภาคเหนือ ภาคตะวันตก ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชพบในปีเต็งรัง

พื้นที่อาศัย บริเวณที่มีกลุ่มไม้กระจาย

นิสัย ออกหากินเวลากลางวันและบนต้นไม้ แต่บางครั้งลงมาอยู่บนพื้นดิน เลื้อยไปบนต้นไม้ได้ดี และรวดเร็วมาก หรือจากกิ่งไม้ในแนวนอนไปยังกิ่งไม้ในแนวตั้งได้ เมื่อถูกรบกวนจะมีพฤติกรรมลักษณะเดียวกับงูสายม่านพระอินทร์

สถานภาพ ไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามเกณฑ์ของ Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชพบได้บ่อยครั้ง